

Sygn. akt II Ca 540/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Arkadiusz Lisiecki
----------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko N. J.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 28 kwietnia 2016 roku, sygn. akt I C 140/15

z obu apelacji uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję odwoławczą.

A. L.

Sygn. akt II Ca 540/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 października 2014 roku powódka K. M. wniosła o zasądzenie od pozwanej N. J. kwoty 8.253,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 26 lutego 2015 w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Bełchatowie nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami zastępstwa procesowego.

Powyższy nakaz zaskarżyła sprzeciwem pozwana N. J.. Pozwana wnosila o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej N. J. na rzecz powódki K. M. kwotę 2.407,69 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2014 roku do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok został wydany na podstawie ustaleń faktycznych oraz rozważań prawnych szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w zakresie pkt. I i III.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik postępowania tj.:

I. art. 328 § 2 KPC poprzez wskazanie podstawy faktycznie rozstrzygnięcia w sposób lakoniczny, zawierający szereg błędów, rażących nieścisłości uniemożliwiających odczytanie sfery motywacyjnej rozstrzygnięcia

II. art. 233 § 1 KPC poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny w sposób całkowicie dowolny, nie swobodny naruszający zarówno zasady doświadczenia życiowego jak i logicznego rozumowania

III. art. 227 KPC w związku z art. 328 § 2 i art. 236 KPC poprzez dopuszczenie i procedowanie dowodu nieistniejącego i poczynienie na jego podstawie ustaleń kluczowych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy

IV. art. 98 KPC poprzez jego błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym wyliczeniu kosztów postępowania obciążających strony postępowania;

naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

I. art. 353¹ KC w związku z art. 65 § 2 KC poprzez błędną wykładnię oświadczeń woli Stron w przedmiocie wprowadzonych zmian do umowy najmu z dnia 03.06.2009r.

II. art. 664 § 1 KC w związku z art. 65 § 2 KC poprzez błędną wykładnię w postaci przyjęcia, iż wnioski o obniżenie czynszu musi przyjąć postać sformalizowaną.

Wskazując na powyższe wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę pkt. I i III polegającą na oddaleniu powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania od powódki na rzecz pozwanej zgodnie z regułą art. 98 KPC w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Pełnomocnik powódki w apelacji zaskarżył wyrok w części, tj. co do pkt. 2 i 3.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1 .naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

a) art. 328 § 2 kpc - poprzez sporządzenie i redakcję przez Sąd Rejonowy uzasadnienia, które w zakresie skarżonym przez stronę powodową całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу Sądu meriti, który to wywód doprowadził do częściowego oddalenia powództwa,

b) art. 227 kpc w zw. z art. 217 kpc w zw. z art. 232 kpc i art. 6 kc poprzez brak inicjatywy dowodowej Sądu I instancji w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu fonoskopii celem oceny prawdziwości nagrania audio zawierającego zapis rozmowy stron dotyczącej ich wzajemnych rozliczeń, wobec uznania przez Sąd wbrew zasadom logiki i prawidłowego rozumowania, iż pomimo braku zaprzeczenia przez stronę pozwaną faktowi odbycia zarejestrowanej rozmowy i prawdziwości zarejestrowanych wypowiedzi, nagranie to wymaga weryfikacji jego autentyczności, a ciężar dowodowy spoczywa w tym zakresie na stronie powodowej skoro stroną wywodzącą skutki prawne z nieprawdziwości nagrania byłaby pozwana,

c) art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na:

- dowolnym przyjęciu, bez rozważenia całości okoliczności i materiału zgromadzonego w sprawie, iż nagranie audio z zapisem rozmowy pomiędzy stronami w przedmiocie wzajemnych rozliczeń nie posiada waloru wiarygodności z uwagi na niepowołanie przez powódkę do oceny jej prawdziwości biegłego sądowego z zakresu fonoskopii, pomimo iż

strona pozwana nie zaprzeczyła ani faktowi odbycia takiej rozmowy ani prawdziwości wypowiedzi zarejestrowanych na przedmiotowym nagraniu oraz pisemnym zapisie przeprowadzonej rozmowy, co w konsekwencji doprowadziło do „pominięcia” przez Sąd tego dowodu i częściowego oddaleniu powództwa pomimo dowodu potwierdzającego zasadność całego roszczenia,

- dowolnym i poczynionym na podstawie błędnie ustalonego stanu faktycznego uznaniu, iż zeznania żadnego ze świadków (w tym świadka A. M.) nie zasługują na uwzględnienie, gdyż nie stanowią dowodu bezpośredniego, podczas gdy okolicznością bezsporną i przyznaną przez obie strony był fakt przeprowadzenia praktycznie wszystkich rozmów w obecności m.in. świadka A. M. (występującego niejednokrotnie w rozmowach z pozwaną w imieniu powódki), który posiadał istotne wiadomości dla rozstrzygnięcia sprawy;

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu 1 instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzącego do naruszenia prawa materialnego - a mianowicie przepisu art. 659 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie co do pełnego zakresu roszczenia powódki, wskutek uznania, że:

a) wpłacona przez pozwaną kaucja w wys. 4 000 zł nie mogła zostać przez powódkę

zaliczona na poczet odszkodowania za szkody wyrządzone w lokalu a jedynie na poczet miesięcznej opłaty czynszowej, podczas gdy takie uprawnienie powódki wynikało zarówno z postanowień umowy najmu (interpretowanych zgodnie z regułami wynikającymi z art. 65 kc), potwierdzonych ustaleń pomiędzy stronami, jak i zeznań świadka A. M. oraz wyjaśnień powódki,

b) pozwana zobowiązana była uzupełnić zapłatę czynszu najmu o brakującą kwotę 400 zł wyłącznie za okres trzech miesięcy (tj. łącznie 1 200 zł), podczas gdy dowody z umowy najmu wraz z aneksami, potwierdzone przez strony ustalenia ustne, dokumenty przelewów kwot z tytułu czynszu oraz zeznania świadka A. M. i wyjaśnienia powódki jednoznacznie pozwalają ustalić, iż brak zapłaty całości czynszu dotyczył łącznego okresu 6 miesięcy (tj. łącznie 2 400 zł).

III Wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

1. dokumentu w postaci nagrania audio rozmowy stron z dnia zdawania wynajmowanego lokalu, która dotyczyła ustaleń co do okresu obowiązywania obniżki czynszu w okresie grzewczym i sposobu zarachowania uiszczonej kaucji, wraz z pisemnym zapisem tej rozmowy (dowód w aktach sprawy),

- na okoliczność ustalenia, że kaucja miała zostać rozliczona po zapłacie całej zaległości czynszowej i stanowić przedmiot potrącenia za wyrządzone w lokalu szkody, ustalenia obniżki czynszu wyłącznie na jeden pięciomiesięczny okres grzewczy;

2. akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Belchatowie pod sygn. akt: (...) z powództwa K. M., dotyczącej zapłaty z tytułu zniszczeń w wynajmowanym lokalu,

- na okoliczność zaliczenia przez powódkę kaucji w wys. 4 000 zł na poczet odszkodowania za poniesione szkody;

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ww. punktach poprzez:

1. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 5 846,27 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 do dnia zapłaty,

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

obie apelacje zasługują na uwzględnienie.

Zarzuty obu apelacji i ich wnikliwie uzasadnienia zasługują w pełni na akceptację Sądu II instancji. Skutkiem podniesionych wyżej przez skarżących uchybień musi być uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Trafnie podnoszą autorzy obu apelacji, że uzasadnienie Sądu I instancji nie spełnia wymogów określonych w przepisie art. 328 § 2 k.p.c. zgodnie z którymi uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn dla których odmówił wiarygodności i mocy prawnej oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Przedmiotowe uzasadnienie wyroku Sądu I instancji jest lakoniczne, wewnętrznie sprzeczne, zawiera także błędy i nieścisłości. Sąd Rejonowy przede wszystkim w sposób niezrozumiały i niewyczerpujący uzasadnił swoje rozstrzygnięcie. Sąd I instancji nie wskazał przyczyn dla których odmówił wiary zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków oraz nie przeprowadził dowodu z nagrania „audio” zawierającego zapis rozmowy między stronami, a mającej dotyczyć ustaleń między nimi.

Tak sporządzone przez Sąd Rejonowy uzasadnienie wyroku uniemożliwia Sądowi II instancji przeprowadzenie kontroli merytorycznej zaskarżonego wyroku .

Ponownie rozpoznając sprawę obowiązkiem Sądu I instancji będzie dokonać oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz dopuścić dowód z nagrania „audio” na okoliczność poczynionych ustaleń między stronami co do ich wzajemnych rozliczeń. Sąd Okręgowy zauważa, że w przypadku dowodu z nagrania „audio” w sytuacji, kiedy strona nie kwestionuje faktu dokonania nagrania, nie jest konieczne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii, co do autentyczności nagrania.

Dopiero po przeprowadzaniu wszystkich dowodów Sąd Rejonowy dokona oceny merytorycznej zgłoszonego roszczenia mając na uwadze postanowienia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 353¹ k.c. w związku z art. 65 § 2 k.c. oraz 659 i następnymi k.c.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za instancję odwoławczą.